

Arrest

nr. 146 442 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2009 werd ingediend met actualisatie dd. 07.12.2009 door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ten minste 5 jaar en dat sinds 15.12.2004 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene legt enkel bewijsstukken voor vanaf 2005. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op 2.8A.

Wat het criterium 2.8B betreft, legt betrokkene een arbeidscontract voor dd. 19.10.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1200 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedroeg in 2009 echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 29 jaar oud; °19.11.1981) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.)

Betrokkene haalt aan dat zijn ouders en broers in België leven maar toont niet aan waarom dat een grond voor regularisatie zou zijn.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn en een arbeidscontract en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

In de bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid zouden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie van verzoekster worden zonder nadere motivering zomaar van tafel geveegd.

Bovendien zijn er in casu echter wel degelijk nog bijkomende argumenten waarmee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden.

Verzoeker beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B, maar wordt hierbij verweten dat hij niet kan aantonen dat hij ten minste 5 jaar en dat sinds 15.12.2004 ononderbroken in België verblijft.

Verzoeker kan een visum voorleggen dat reeds geldig was voor de Schengenlanden en dit vanaf 22/06/2004. Dit levert dan ook minstens het begin van bewijs dat verzoeker weldegelijk in België verbleef sinds 15.12.2004. Zodanig dat minstens kan vermoed worden dat er aan de voorwaarde van de duur van verblijf is voldaan.

Wat het criterium 2.8B betreft, is het werkelijk ongelofelijk dat verwerende partij verzoeker met de vinger wijst voor het feit dat hij conform de arbeidsovereenkomst d.d. 19.10.2009 gewerkt heeft aan een loon van 1.200,00 EUR bruto per maand. Verwerende partij haalt aan dat het minimumloon in 2009 1.387,49 EUR voor een persoon ouder dan 21 jaar bedroeg. Het is werkelijk onbegrijpelijk dat verzoeker zoiets kan verweten worden en dat hij hiervoor zo zwaar moet worden gestraft, aangezien het niet meer dan normaal is dat verzoeker hiervan niet op de hoogte kon zijn.

Verzoeker wordt hierdoor tweemaal gestraft. Niet alleen heeft verzoeker gewerkt onder het wettelijk vooropgestelde minimumloon en is er in zekere zin sprake van uitbuiting, maar tevens blijkt hij daardoor niet in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van punt 2.8B.

Het feit dat verzoeker gewerkt heeft aan een loon dat slechts 1.200,00 EUR bedroeg en hierdoor onder het wettelijk bepaalde minimumloon lag, kan verzoeker niet verweten worden. Verzoeker die steeds ter goeder trouw is geweest, is hierdoor slachtoffer van uitbuiting geworden.

Tot grote verbazing van verzoeker wijst verwerende partij het familiale aspect van de hand. Blijkbaar is verwerende partij de mening toegedaan dat familiale banden niet dermate van belang zijn.

Nochtans dient het belang hiervan zeker en vast niet gerelativeerd te worden. Door de uitwijzing zal verzoeker worden weggerukt van zijn familie wat een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. impliceert.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

"§1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé levert, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (...)

De aanwezigheid van familie o.m. ouders en broers hier in België dient dan ook in rekening te worden gebracht bij het nemen van een beslissing en niet zomaar van de hand te worden gedaan als zijnde geen grond voor regularisatie.

De motivering van huidig verwerende partij is dan ook totaal in strijd met de stukken die verzoeker voorlegt en met de instructies dd. 19.07.2009.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen met miskenning van elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing waarop huidig bestreden bevel gebaseerd is, dat verwerende partij een vereiste gaat stellen die nergens is vastgelegd.

De afwijzing van de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de instructie dd. 19.07.2009.

Verwerende partij gaat aan de instructie dd. 19.07.2009 eigen bijkomende voorwaarden toevoegen die niet voorzien zijn.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

Minstens druist de bestreden beslissing, waarop huidig bestreden bevel gebaseerd is, tevens om deze reden in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Daarnaast is verwerende partij ook tegenstrijdig waar ze stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen wel wijzen op zijn integratie, doch dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Nochtans zijn deze voorwaarden zoals gesteld in de instructies dd. 19.07.2009 geenszins limitatief en wordt er voldoende ruimte gelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek "andere prangende humanitaire situaties".

Ook op dit punt omvat hogervermelde bestreden beslissing, waarop huidig bestreden bevel gebaseerd is, dan ook een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding."

2.2. In de mate dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder de criteria 2.8A en 2.8B en de rubriek "andere prangende humanitaire situaties" te verkrijgen, en zij de wijze waarop deze instructie werd toegepast bekritiseert, moet op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De staatssecretaris beschikt derhalve, zoals reeds gesteld, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

2.5. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat voor zover het betoog van de verzoekende partij de toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.7. Echter, de verzoekende partij voert ook de schending aan van de *“wet motivering van bestuurshandelingen”*.

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.9. In de aanvraag, en meer in het bijzonder in de actualisatie van 7 december 2009, wordt het volgende gesteld:

*“De verzoeker heeft ouders in België. Zijn vader heeft de Belgische nationaliteit en zijn moeder is in het bezit van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister.
Verzoeker verblijft effectief op het adres van zijn ouders en vormt een reëel gezin.”*

2.10. In de bestreden beslissing wordt ter zake gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat zijn ouders en broers in België leven maar toont niet aan waarom dat een grond voor regularisatie zou zijn.”

2.11. Verzoeker betoogt dienaangaande dat *“de aanwezigheid van familie o.m. ouders en broers hier in België [...] dan ook in rekening dient te worden gebracht bij het nemen van een beslissing en niet zomaar van de hand te worden gedaan als zijnde geen grond voor regularisatie.”*

2.12. De verwerende partij stelt daarop in haar nota het volgende:

“Betreffende de Wet motivering van Bestuurshandelingen, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *verzoeker zich ook beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.”*

2.13. Aangezien verzoeker enerzijds het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, en anderzijds ook van mening blijkt dat er niet afdoende is gemotiveerd omtrent de aanwezigheid van zijn familie in België, gaat de argumentatie van de verwerende partij niet op.

2.14. De Raad erkent dat dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige –in casu de aanvrager- echter wel op afdoende wijze te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, hetgeen thans niet het geval is. Uit de kwestieuze beslissing blijkt immers enkel dat de verwerende partij dienaangaande van oordeel is dat verzoeker niet aantoont waarom de aanwezigheid van zijn ouders en broer in België een grond voor regularisatie zou zijn. Dit is geen afdoende motivering, nu het aan de verwerende partij toekomt om zelf aan te geven waarom zij van oordeel is dat dit element geen reden is voor regularisatie.

2.15. Het middel, voor zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, is derhalve gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS